

Riel op z'n best!

Samengewerkt aan de kapel! Drukte van belang op dag van de inzeging. Een mooi buurtfeest! Aan alles was gedacht! Hartstikke leuk om in Riel te wonen.

Wat wordt het volgende buurtproject Een gezamenlijk zonne energieproject?!

Bauke Teerenstra en Lucas van Nielen (Gerrit Nolde is met vakantie)

Oplage : 45
Jaargang : 2
Jaar : 2008
Nummer : 5
Maanden : september, oktober
Postadres : Rielsedijk 61,
5645 KB Eindhoven.
Redactie : Gerrit Nolde.
Opmaak : Lucas van Nielen
Internet : Bauke Teerenstra

'Het (be)leven op Riel en de Rielsedijk'

Iedere twee maanden informatie en nieuws.

Inzegening van de Kapel en buurtfeest

We hebben een jas aan. We lopen langzaam over de Rielsedijk naar Riel. Het is vandaag een belangrijke dag voor de buurt. Wij zijn onderweg naar 'Stal de Groof'. Je kunt bij de organisatie van de feestelijkheden de spanning voelen van het regelwerk. Want alles moet goed verlopen. Alles gaat ook goed. Iedereen heeft op zijn of haar manier een bijdrage geleverd en het resultaat mag er zijn. 'Wat een pracht van een Maria-kapel.' Nog voordat de kapel afgebouwd was, hadden mensen die langs kwamen fietsen of lopen die lovende woorden over voor de kapel. We merken dat de bouw van 'onze kapel' niet alleen de buurt bij elkaar brengt, maar aan veel meer mensen voldoening geeft. Het is zaterdagmiddag 13 september 2008. Wij hebben een jas aan. Het regent een beetje. Dat is jammer, maar als de processie begint, houdt het gelukkig op met regenen! Het is verrassend druk voor een regenachtige dag. De diaken loopt voorop met christus aan het kruis. Dan komt de pastoor en daarachter het St. Catharina en Barbara Gilde uit Geldrop die met een trommel en een vaandel in vol ornaat meelopen. Dan volgt een ongelooflijke grote stoet van buurtbewoners en mensen die van de inzegening gehoord hebben. De route van de processie loopt via de oorspronkelijke plaats

waar de kapel in de vijftiende eeuw heeft gestaan.

De plaats is aangegeven met blauw lint en een prent van Maria die is vastgemaakt aan een kastanjeboom. Daar heeft de kapel vroeger in de buurt gestaan. De stoet loopt het zandpad af in de richting van Riel. Daar gaan we rechts af, weer de verharde weg op naar de kapel. Ondertussen wordt er gezongen, liederen die in de gids voor de inzegening staan, die aan iedereen is uitgedeeld. De bonte stoet van mensen voegt zich samen bij de kapel. Daar staat ook een grote groep te wachten. Het is indrukwekkend! Met dit weer zo veel belangstelling!

Vervolg 1: inzegening van de Kapel en buurtfeest

Het Eindhoven's Dagblad is ook aanwezig met dezelfde verslaggever als de vorige keer. Een fotografe maakt voor de krant foto's. De groep mensen bij de kapel wacht op de ceremoniële inzegening door pastoor Paul Vincent Iruthayasamy. Er is een herenkoor van Pius X bij de kapel. Zij zingen in de openlucht over een verschijning van een teken aan de hemel: Een Vrouw, bekleed met de zon, de maan onder haar voeten en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren. Titia Droog vertelt aan de aanwezigen hoe de weg verlopen is van het idee om de kapel op Riel terug te krijgen tot aan het afbouwen van de kapel. De buurt heeft als vanzelf overal waar gewerkt moest worden de handen uit de mouwen gestoken. Het resultaat mag er zijn. De hele buurt is er trots op. Pater Paul vraagt bij de ceremoniële dienst of iedereen zich wil in leven in de gedachtegang van waar wij als buurt voor gekozen hebben. De Mariakapel wordt vernoemd naar de beeltenis in de kapel. 'Maria van de zeven Smarten.' Deze plaats moet troost bieden aan mensen die het even moeilijk hebben. Als zij oprecht om hulp vragen, vertrouwen wij erop dat Maria hen helpt. Want tegenover de smarten

staan de vreugden! Alles komt goed, dat wensen we iedereen toe die het even moeilijk heeft. Dan gaat Pater Paul over tot de inwijding. Je krijgt, gelovig of niet, een goed gevoel als je hierbij aanwezig mag zijn.

Een groep van zeven buurtbewoners krijgt de gelegenheid de zeven smarten uit te spreken.

Pater Paul zegent daarna de kapel met wijwater en wierook. Daarmee is de inzegening geëindigd en begint Wilbert met een toespraak, als hij verteld dat de wethouder er nog niet is, komt Mary Fiers lachend uit menigte te voorschijn. Ze houdt een toespraak, waarbij ze verteld dat ook de gemeente trots is op op wat kleine groepen in de gemeenschap kunnen bereiken. De kapel is een prachtig resultaat geworden. Titia wordt er weer bij gehaald die op haar beurt Cor Leemeijer en Peter van de Moosdijk naar voren haalt. De wethouder bedankt hen, en met hen de andere vrijwilligers die dit allemaal tot stand hebben gebracht.

Vervolg 2: inzegening van de Kapel en buurtfeest

Daarna wordt door haar de plaquette voor de kapel onthuld. Op deze plaquette staat in het kort de historie van de kapel. Dan is het tijd voor het informele deel van de dag. De feestcommissie heeft een tafel gedekt met voor de aanwezigen een snee cake, een krentenbol of ander lekkers. En er is champagne. Er is thee, koffie, frisdrank in overvloed zodat er gezellig kan worden nagepraat. Wat is er goed gezorgd!

Buurtfeest!

Als de middag al weer verder voorbij is, gaan we nog even snel naar huis. Uitrusten voor het vijfjaarlijkse buurtfeest. Dat begint tussen vijf en half zes die dag. Ook hier is voor veel sfeer gezorgd. Feestverlichting, een muziekinstallatie met disco-effecten zoals een mistkanon. En lichteffecten geven in de witte tent een extra sfeer. Buiten de tent zijn praattafels en als de avond valt, wordt er voor de genodigden een feestmaaltijd van Minos Pallas van de Geldropseweg opgediend. Wat later op de avond wordt er een vuurkorf aangestoken. Dat geeft naast de extra sfeer buiten ook warmte. Het is 's avonds al weer kouder aan het worden. De drankjes worden verzorgd door de kinderen van aanwezige buurtbewoners. Ze doen buitengewoon hun best om er voor te zorgen dat niemand iets tekort komt. Lege glazen worden weer snel gevuld voor wie dat wil. De gezelligheid kent pas in de late uurtjes tijd.

Er moet iemand de laatste zijn die het licht uit doet! De volgende dag, tegen 12 uur 's middags is de laatste die het licht uit deed, als eerste bezig met opruimen. Dat opruimen gaat heel gemoedelijk. Er zijn meer dan voldoende buurtbewoners aanwezig bij het opruimen. Binnen de kortste keren is alles weer schoon en opgeruimd. De gehuurde tent kan de volgende dag zo weer worden opgehaald. Binnen de kortste keren zie je dan niet meer dat er feest in het bos is geweest. De herinnering daaraan zal nog lang blijven!

We wensen voor al die mensen die even rust vinden op het bankje bij de kapel, dat zij (en wij) er lang van mogen genieten.

‘Met wie heb ik het genoeg?’

Een terugkerende rubriek interview met een buurtbewoner.
Dit keer: Tinus en Tinie Stokmans (07-08-2008)

Gerrit is tegen koffietijd op weg naar de familie Stokmans. Het is zeven augustus en het weer is omgeslagen. De weersverwachting is bar slecht voor Nederland. De rest van de week ook trouwens. Op nummer 25 aangekomen, loop ik eerst even verder. Er is iemand op Riel bezig om het dak op de kapel met leisteen te bedekken. Ik maak er wat foto's van. De leidekker vertelt dat hij voor het eerst een dakje met drie hoeken dekt. Nu heb ik ook de kans om te vragen hoe er vroeger voor gezorgd werd dat er geen water door de verticale voeg bij een leien dak naar binnen stroomt. Dat weet hij niet. Tegenwoordig wordt daar een plastic folie voor gebruikt. Terug naar de familie Stokmans. Boven het naamplaatje van M. Stokmans zie ik een duif. Als ik bel roept Tinus: 'Kom maar achterom.' Als ik dat wil doen, doet Tinie de deur open, dus vraag ik: 'Achterom of voorom?' 'Kom maar binnen' zegt Tinie. De woonkamer loopt over naar de keuken. Daar wordt het interview gehouden. Deze keer staan zowel Tinus als Tinie me te woord.

Als de koffie staat te geuren begin ik met de eerste vraag:

Even voor de duidelijkheid, mag ik Tinus zeggen of is het Martinus?

'Iemand die mij goed kent die zegt altijd Tinus.'

En is het Tinie als ik het goed heb? Hoe was je meisjesnaam?

'Dat klopt mijn voornaam is Tinie, mijn meisjesnaam heet ik Guitjens.'

In mijn beleving hebben jullie hier altijd gewoond, wanneer zijn jullie op de Rielsedijk komen wonen?

'Ik ben van 1931, twee juli om precies te zijn. En ik ben hier geboren op de Rielsedijk' zegt Tinus. 'Dat is 77 jaar geleden. Ik ben hier naast geboren. Op nummer 27. Destijds hoorde de Rielsedijk bij Geldrop waardoor ik op nummer 21 geboren ben. Die huisnummers zijn opnieuw genummerd, toen dit deel van de Rielsedijk bij Eindhoven werd gevoegd. Mijn vader was sigarenmaker en mijn moeder deed het huishouden. Zo ging dat in die tijd.'

Ik heb me laten vertellen dat de blok huizen op de Rielsedijk zijn gebouwd door een fabrikant, weten jullie hoe dat in elkaar zat?

'Dat was geen fabrikant, het was een zekere Thijssen en die woonde op Hulst in Geldrop.' Vertelt Tinus. 'Deze man heeft op de Rielsedijk dertien huizen gebouwd. De bedoeling was om er zelf in één te gaan wonen en wel in dit pand waar wij nu wonen. Hij zou vanuit dit pand een winkel opstarten en de andere huizen van het blok wilde hij gaan verhuren. Wel met een voorwaarde, ze konden alleen dan huren als ze bij hem zouden komen kopen. De bouw van de huizen was op driekwart na klaar en de heer Thijssen overleed. De weduwe Thijssen zat toen met al die huizen. Ze besloot er daarom elf van te verkopen. Twee behield ze, en die ging ze verhuren aan een zekere Aarts, die heeft er een winkeltje in gedreven. De weduwe speelde met de gedachte om te hertrouwen en er dan alsnog te gaan wonen, maar dat is er nooit van gekomen. Mijn vader had wel interesse in het pand met een winkel omdat hij zelf uit een gezin met een winkel kwam. Maar pas toen ik 18 was, wilde ze het pand verkopen. Mijn vader vond zich al te oud, en stelde haar voor om het pand aan mij te verkopen. Op mijn achttiende levensjaar kocht ik dus een woonhuis met winkel.'

‘Met wie heb ik het genoeg?’

‘Ik ben een keer weggestuurd. Wij hadden toen een pastoor, en daar kon ik niet mee door een deur.’

Op die leeftijd bezat ik niet meer dan het geld om het huis bij de notaris te laten beschrijven, maar ik had toch een huis! Het duurde nog een jaar voordat ik er in kon trekken. De huurders moesten eerst ergens anders huisvesting krijgen. Het was in de jaren vijftig en er heerste een grote woningnood. Al die tijd woonde ik in bij mijn ouders. In die tijd was het heel normaal dat je op kamers bij je ouders of schoonouders inwoonde. In 1955 zijn we getrouwd. Nadat we ons tweede kind hadden gekregen op de Rielsedijk, hoopten we wat bij te verdienen door een winkeltje te beginnen. Dat viel niet mee, want er bleef niet veel startkapitaal over. Mijn vader heeft me daarbij geholpen.’

Een vraag voor Tinie, waar ben jij geboren?

‘Ik ben geboren op 31 december 1932 (dubbel feest dus) in Heeze. Mijn vader werkte bij de spoorwegen. Ik heb één zus. Mijn moeder is vroeg overleden mijn zus was 11 en ik 12. Daar heb ik maar weinig herinneringen aan.’

Hoelang zijn jullie al samen, en hoe en waar hebben jullie elkaar leren kennen?

‘We kennen elkaar al 58 jaar en we zijn nu 53 jaar getrouwd.’ Vertelt Tinie.

‘Mijn vader is hertrouwd in Eindhoven. Maar we woonden in Heeze. Het was november en mijn zus en ik fietsten van het kerkhof weer naar huis. Tinus ging vaak met zijn kameraden in Heeze uit. Hij fietste achter ons aan en sprak mij aan met de vraag of ik zijn verloren handschoen niet had gevonden. Hij had geen handschoen verloren en ik had geen handschoen gevonden, maar dat wist ik toen nog niet. Maar zo zijn we met elkaar in contact gekomen. Hij fietste met ons mee en vroeg of ik een keer mee uit wilde naar de bioscoop. Dat was het begin van een verkering van vier en een half jaar. Ik was bijna 18 jaar, want in die tijd vond men dat je daar 18 voor moest zijn.’

In die tijd waren er niet zo veel mogelijkheden om uit te gaan, maar er waren wel vaak verenigingen, gingen jullie daar ook naar toe?

‘Nou dat zal ik eens vertellen’ zegt Tinus. ‘In die tijd had je de KAJ, de katholieke arbeidersjeugd, daar kon je voetballen en atletiek een toneelclub en van alles. Aan de Eindhovense weg was een groot verenigingsgebouw. In de oorlog zaten er de Engelsens, na de oorlog was het gebouw voor de jeugd. In die tijd was dat

zo geregeld jongens en meisjes gingen apart uit.’

‘Ik was bij de Genovevagilde, dat is later de KMG (katholieke meisjesgilde) geworden.’ Zegt Tinie. ‘Dat leidde toen de pastoor. Op zondags middag gingen we daar naar toe. Een keer in de week op een avond, we gingen dan vaak wandelen. In die tijd gingen we ook op kamp in de vakantie via de vereniging. Daar heb ik ook een keer wat meegemaakt. Ik ben een keer weggestuurd. Wij hadden toen een pastoor, en daar kon ik niet mee door een deur. Die was een beetje bazig. Wij waren al in het gebouw, en daar kwam hij druk aanzetten. Ik dacht hardop en zei: ‘Kijk daar, hij steigert als een paard.’ Maar ik kon er meteen uit. Zo streng waren ze in die tijd. Mijn opa had een vervoersbedrijf, dat droeg zijn naam ‘Expeditiebedrijf Guitjens’. Daar gingen we vaak op bezoek. Ik vertelde het voorval aan mijn opa, die verbaast reageerde: ‘Heb je echt niets meer gezegd?’ Ja, zo ging dat.

Is het waar dat in die tijd er meer en verder gefietst werd, of gingen men meer te voet op pad?

Tinus: ‘Wij gingen nog naar de kleuterschool.’

‘Met wie heb ik het genoeg?’

‘Toen wij thuis kwamen van een eenvoudige maar hartstikke mooie bruiloft hadden we nog een knaak over. Een knaak waar we nog een week van moesten leven.’

Die was in Zesgehuchten, en daar gingen we te voet naar toe. Daarna gingen we naar de lagere school, ook daar ging je te voet naar toe. Pas later kregen we een fiets, of we zorgden zelf dat we er een bij elkaar verdienden. Alles ging per fiets. Tinie en ik gingen veel naar het voetballen kijken, Eindhoven en PSV. Wij schrokken in die tijd er niet voor terug om in Venlo of Tilburg een voetbalwedstrijd te bezoeken. Zo waren de dagen van de vrije tijd snel gevuld.’ ‘Wij namen voor onderweg nog zelf een snoepje mee, en boterhammen’. Vult Tinie aan. ‘Geld voor bezoek aan een restaurant was er niet.’

Wanneer zijn jullie getrouwd, en waar. Gingen jullie in die tijd op huwelijksreis?

‘Wij zijn getrouwd in 1955. In de Gerardus Majellakerk in Eindhoven. Toen wij thuis kwamen van een eenvoudige maar hartstikke mooie bruiloft hadden we nog een knaak over. Een knaak waar we nog een week van moesten leven. In die tijd betaalde de beide ouders samen de bruiloft. Maar dat was in de tijd dat je het hele salaris thuis afgaf, tot en met het geld van overwerk toe. Je had dus geen geld. Je ouders spaarden dan ook vaak voor de bruiloft.’ We hebben nu onze

gouden bruiloft al gehad.

Hoeveel kinderen hebben jullie?

‘We hebben acht kinderen. Onze oudste dochter is al 52. Dan hebben we vier zonen, nog twee dochters en als laatste nog een zoon. We hebben een gezonde familie. Dat is het belangrijkste. De kinderen hebben ook al weer kinderen. We zijn dus opa en oma.’

Hoe vinden jullie dat?

‘Nou, dan moet je hier op zondag morgen maar eens komen. Dan zit het hele huis vol met kinderen en kleinkinderen. En dat is iedere zondag zo. De kinderen wonen gelukkig allemaal dicht bij. Daarom zien we ze ook zo vaak en daar genieten we intens van.

Jullie hadden ook een winkeltje, Tinie daar werkte jij het meest in. Kun je daar iets over vertellen?

‘In het begin vond ik het moeilijk, dat werk had ik nooit eerder gedaan. Maar na een week of zes vond ik het geweldig. Dat was in 1958. Soms als ik mensen in de winkel had gehad en ik terug in de keuken kwam, dan was het een grote puinhoop. Daar kwam verandering in toen Tinus zijn vader en moeder op de

belangrijkste tijdstippen kwamen oppassen. Zij woonden naast ons dus dat was wat makkelijker te regelen. Mijn vader en moeder hebben ook aan de opvoeding van onze kinderen bijgedragen. Wij hadden een snoepwinkeltje. Wij verkochten ook sigaren en sigaretten. Daar heb ik nog een middenstandsdiploma voor moeten halen vult Tinus aan.’

In de winkel werden vroeger vaak spannende verhalen verteld, was dat bij jullie ook zo?

Nou, ik weet er wel eentje zegt Tinus. ‘Dat was nog in de tijd dat we hier in Guldrop woonden. Na zes uur mochten we hier niet meer verkopen, dan moest de winkel dicht zijn. Maar ja de boeren en veel andere mensen waren pas tegen die tijd afgewerkt en dan wilden ze nog wel eens iets komen kopen. De oplossing was dat ze dan achterom kwamen. Maar dat werd ons teveel. Ik werkte in die tijd als onderhoudsmonteur bij Philips. De klanten bleven vaak lang napraten, dus ik zei tegen Tinie we doen gewoon de winkel wat langer open. Anders hadden we helemaal geen tijd voor ons zelf. Dat ging een tijd goed maar op een gegeven moment kwam hier ‘Loemoemba’, dat was een politieagent, op een hoek

‘Met wie heb ik het genoeg?’

‘Kortom dit is een echt familiebedrijf, van de acht kinderen werken er zes in het bedrijf. Het bedrijf is uitgegroeid tot een bedrijf met een internationaal bedienend werkgebied. Tot en met China toe.’

posten. We werden gewaarschuwd door Piet Smits. (Een zoon van de familie Smits die voor de familie Seijkens op Rielsedijk 59 heeft gewoond. Daar woont nu An Owen.) Hij had de agent, die als vreselijk fanatiek bekend stond, zien staan. Dus we sloten snel de deur van de winkel. Piet kwam nog binnen. Ik had de poort aan de zijkant al dicht gedaan. Opeens hoorden we gerammel aan de deur en dat was: ‘Loemoemba’. Ik denk, ik maak niet open. Maar ja, hij was niet te stoppen. Naast de keuken hebben wij de douche en Tinie was zich al aan het wassen. ‘Loemoemba’ klimt over de poort en doet de achterdeur open en daarna de deur van de douche. En dat in die tijd. Daar schrok hij erg van, dus hij maakte weer dat hij wegwam. Weer de poort over. We hebben hem nooit meer gezien en er ook geen last meer van gehad.’

In welk jaar zijn jullie met de winkel gestopt en waarom?

‘Ons gezin werd te groot’. Vertelt Tinus. ‘Tinie kon het niet meer aan. Mijn moeder werd te oud en gebrekkig om nog te kunnen helpen. Onze oudste dochter had er geen zin in. Het werd allemaal teveel. Dus toen zijn we er na 11 jaar mee gestopt.’

Wat voor werk heb jij zelf gedaan tot je pensioen Tinus?

Ik ben altijd in de metaal werkzaam geweest. Ik begon mijn loopbaan bij een smid in Geldrop en in Aalst, daar heb ik 7 jaar gewerkt. Daarna heb ik 11 jaar bij Philips gewerkt in het onderhoud. Na Philips heb ik nog 32 jaar ’s middags bij de DAF gewerkt. Maar ik deed nog veel meer. Nadat we gestopt waren met de winkel kwam mijn broer, die had een constructiebedrijf, maar geen bedrijfsruimte. Hij vroeg om een betonnen schuur achter in de tuin te mogen zetten. Ik vond het goed, dan kon ik ook nog wat bijverdienen. Maar door het succes van het bedrijf van mijn broer werd het al snel te klein en hij ging zich ergens anders vestigen. Dus stond die loods ook weer leeg. Ik heb nog even geprobeerd met een compagnon verder te gaan, maar dat ging niet goed. Mijn kinderen zaten ook allemaal in de metaal, en toen de loods leeg was ontstond het idee zelf bedrijf op te starten met de kinderen. Als naam voor het bedrijf hadden we gekozen: ‘Labo’ (lassen en boren), want verder konden we niets, ha, ha. Onze Piet is naar de MTS gegaan en onze Mart heeft een metaalopleiding gevolgd. Iedereen

werkte mee. We zijn zonder een cent startkapitaal opgestart. Ik heb in het begin ook nog werk binnengehaald via relaties. Nu is het een mechanische werkplaats. Tinie deed in het begin de administratie. Het is zo goed gaan met ons bedrijf, dat het verplaatst is naar de Spaarpot in Geldrop. Nu we het toch over de administratie hebben, daar komt onze Frits aan, die doet dat nu. Kortom dit is een echt familiebedrijf, van de acht kinderen werken er zes in het bedrijf. Het bedrijf is uitgegroeid tot een bedrijf met een internationaal bedienend werkgebied. Tot en met China toe. Dat hebben we nog aan de contacten met Philips te danken.

Tijd voor de volgende vraag. Heb jij of Tinie ooit een auto gehad?

‘Hoe oud was ik toen ik mijn rijbewijs heb gehaald Frits?’ ‘Ik denk een jaar of 58.’ Zegt Frits. ‘Hij deed wel aan ‘stiekem’ rijden. Ja, met de bedrijfsauto dan. Ik denk dat er nog geen twintig jaar een auto staat. Zo verknocht was hij aan zijn fiets. In het begin haalde hij nog orders voor het bedrijf per fiets binnen.’ ‘Ik bracht in die tijd zelfs onderdelen voor nabehandeling op de fiets naar Philips toe. En nu heb ik dus een Toyota, nog nooit een andere gehad trouwens.’

‘Met wie heb ik het genoeg?’

Ik houd er niet zo van om van merk auto te wisselen, dan moet je er weer aan wennen waar alle knoppen zitten.’

Jouw grootste hobby is volgens mij duiven houden. Hoe gaat dat in zijn werk?

‘Ik wil er serieus mee bezig zijn, maar het is voor mij meer sport. Dat is de reden dat ik ook af en toe een prijs win. Van de week was ik zelfs de eerste, maar dat kwam dat ik ook wat gewerkt heb aan de kapel denk ik. Ik heb er wat grondwerk gedaan. Cor Leemeijer had hulp nodig voor het op maat maken van de mooie gietijzeren deuren en het raamwerk. Als goed katholiek denk ik dan dat ik als beloning die prijs heb gekregen. Ik heb zelfs aan Maria beloofd de prijs niet om te zetten in bier. Als grootste prijs is er ooit een auto te winnen geweest. Maar daar zat nooit een Toyota bij. Dus dan heb je niet zo veel interesse. Maar een fiets heb ik wel ooit gewonnen.’

Nou zijn duiven geen huisdieren te noemen, hebben jullie die wel?

‘Nee van katten houd ik niet, maar we hebben hier wel altijd een hond gehad. Gewoon een kruising.’

Weet je nog iets te vertellen over de oorlog met betrekking tot de Rielsedijk?

‘Op 18 september 1944 lag de hele Rielsedijk vol met Engelsen. Tot het eikenbos toe. Toen het donker begon te worden wilden de Duitsers terug komen. De Rielsedijk is nog gebombardeerd door de Duitsers. 17 bommen kwamen er neer. Niet echt alles in puin, maar alle ruiten lagen er bij ons uit. We hebben toen nog erg geluk gehad, want ze hadden verkeerd gemikt. De bommen kwamen in de wei. De Duitse troepen lagen klaar in Nuenen voor de brug met tanks. Ze wilden Eindhoven weer heroveren. Maar ze wisten niet of de brug de tanks wel kon houden. Een bewoner vlak bij de brug in Nuenen had de Duitsers overtuigd dat de brug zou inzakken. Dat is onze redding geweest. Hier lagen heel veel Engelsen, als die in gevecht waren gekomen op de Rielsedijk met de Duitsers dan is het maar de vraag hoeveel huizen dan nog overeind gebleven waren.’

Tinie nog een vraag aan jou, zover ik kan zien zijn jullie allemaal kernegezond, heb ik het goed?

‘Ja , we zijn allemaal in een goede gezondheid. Dat Tinus nu even last heeft

van zijn rug, dat mag geen naam hebben. Maar hij heeft wel een nieuwe knie. Niemand mankeert iets. Even afkloppen, je weet maar nooit.

Ik zie jullie vaak samen wandelen, waar wandelen jullie zoal? Ook in de natuur?

‘Wij houden best van wandelen, ook van fietsen maar dat doen we de laatste tijd wat minder. We wandelen toch nog wel tot Geldrop. De spaarpot halen we ook nog wel. Maar veel verder doen we niet meer. Hier achter in de natuur komen we ook wel, maar de laatste tijd zit het weer wat tegen.’

We gaan naar de laatste vraag toe. Deze vraag is nog voor Tinie, wat kan er volgens jullie nog aan de buurt verbeterd worden?

‘Ik zou graag willen dat de beplanting bij de wegversmalling beter wordt bijgehouden. Dat is op zijn zachts gezegd verkeersonvriendelijk, en gevaarlijk bovendien.’ ‘En’ vult Tinus aan, ‘Dat de tuintjes weer eens zoals vroeger onderhouden worden. Ik ben niet zo voor dat verwilderde doorgroeien.’

Bedankt voor dit gesprek.

‘Ik wil er serieus mee bezig zijn, maar het is voor mij meer sport. Dat is de reden dat ik ook af en toe een prijs win.’

‘Mijn verhaal’

Iedereen die een verhaal wil schrijven kan het hier publiceren!

‘De Moestuin’

We hebben een moestuin. Dat is letterlijk heerlijk. Verse groenten kweken om zelf van te eten. Zoals sla en bonen. Bonen kweken is een verhaal apart. Er zijn zoveel soorten bonen, die op een andere manier onderhoud nodig hebben. Je hebt bijvoorbeeld ouderwetse (hoezo ouderwets!) snijbonen. Die moeten aan een staak. Daar maken sommige mensen complete kunstwerken van. Dan moet je de bonen leiden tegen de (jawel) bonenstaken. Op een ochtend word je vroeg wakker en dan bloeien de bonen! (Tuinders staan altijd voor dag en dauw op.) Een ongekende vreugde overkomt je. Want je mag verwachten, dat na de bloei er een boon gaat groeien. Je hebt verhalen gehoord dat er dit jaar een probleem is met de bijen. Dus hoe krijg je die insecten nu bij je bonen? Gelukkig zijn er ook andere insecten die de bloemen bevruchten. Hommels kunnen er ook wat van. Een gelukkige bijkomstigheid bij hommels is dat die ook vliegen als het nat weer is. Bijen staken dan het werk. Een imker moet dan bijvoeren in de bijenkast. Dat doet hij door er bakjes met suikerwater in te zetten. Goed, de bonen groeien prachtig, ook de andere soorten struikbonen. Wat dacht je van een heerlijke erwtensoort

als kapucijners? Dat is trouwens een prachtig gezicht als die planten in bloem komen. Die kapucijners die bloeien paarsblauw. Een tweede wonder geschied als deze plant een erwt zet. De erwt zit in een soort blauwe boon! De erwt in de boon is echter weer groen, leuk hè om te weten? Zo geeft de natuur allerlei verrassingen waar je je over kunt verwonderen! Over verrassingen gesproken, op een gegeven ogenblik word je weer wakker en ontdek je dat er iets op de bonen zit. Het is een zeer klein insect. Ook blauwachtig van kleur, bijna zwart. Wat nu? Want het is er niet een, maar het lijkt wel of een kolonie beesten op de planten is neergestreken. Daar moet iets aan gedaan worden. We beginnen maar eens met het internet. Het is zwarte bonenluis volgens de kenners. Je wilt natuurlijk niet meteen de spuit pakken met bestrijdingsmiddelen, maar wat dan? De oplossing is brandnetelsap. Het is een soort gier dat je nodig hebt. Je hebt een vat water nodig (eventueel afsluitbaar want het stinkt, dat aftreksel!) niet te groot (10-15 liter) want als je er een flinke bos brandnetels in stopt is dat al snel voldoende voor de gemiddelde moestuin. Dit mengsel een aantal dagen laten staan, dan ontstaat er kennelijk iets

dat (verdunt) luizen en rupsen verdelgt. Het houdt niet alleen luis en rupsen uit de moestuin. Ook mensen zullen vragen wat er zo vreemd ruikt. Maar goed, als bio-boer heb je het gevoel prima bezig te zijn. Een vervelende klus maar toch, na die drie dagen is de plaag bonenluis wel erg groot geworden, dus niet te zuinig met de brandneteldrab. Alles is na verloop van tijd goed gekomen de bonenluis is gestopt. Dan breekt de oogsttijd aan. Dat is pas genieten, vers voedsel uit eigen tuin. Oh ja, na al die mee-etters ook te hebben verzorgd, want in een moestuin eet je nooit alleen. Dat hoeven niet per definitie mensen te zijn, want vogels kunnen er ook wat van. Nu lijkt het net of het niet leuk is om een moestuin te hebben. Maar dat is het wel hoor. Vandaag eten we weer uit eigen tuin. Wil je weten wat we eten?

Kapucijners met gehakt!

‘Zo geeft de natuur allerlei verrassingen waar je je over kunt verwonderen!’

'Nieuws in de buurt!'

Ik kan mijn ei niet kwijt

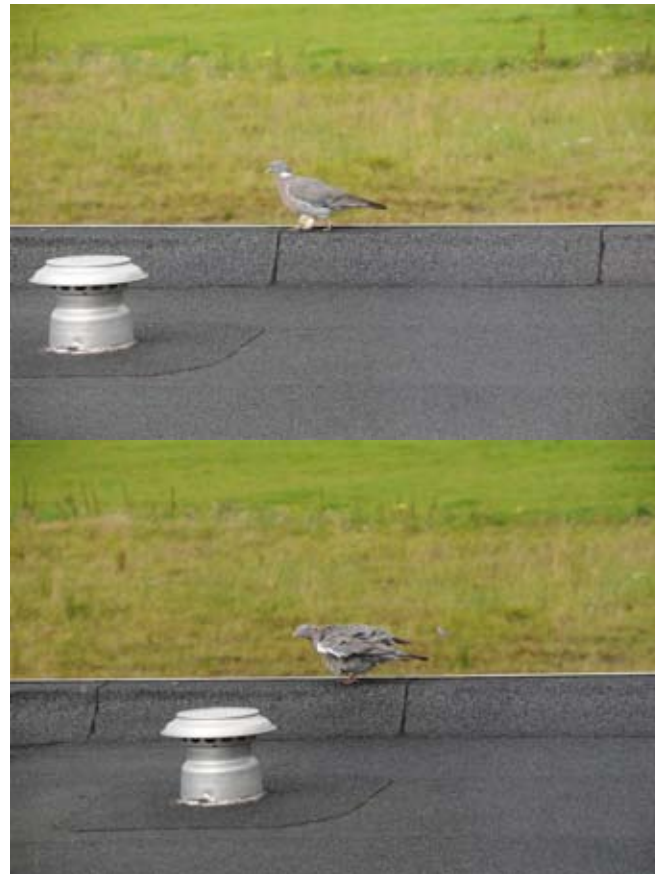
De taal heeft soms verrassenderwijs een spreekwoord dat in beeld gebracht de moeite waard is. Het volgende heeft geen woorden nodig. In de buurtkrant is het misschien wat vaag, maar op de site komt het vast beter over.

Bosgordelnieuws!

Begin oktober was het laatste overleg met de Gemeente Eindhoven over beheerplan bosgordel. Het plan roept nog veel vragen op. Zo werd nu pas duidelijk dat meer dan 80% van de bomen definitief zal verdwijnen. Dit om

ruimte te geven aan ondergroei. Gemaakte opmerkingen zijn niet verwerkt in het laatste plan.

Ook de beloofde overzichtstekening is niet gemaakt. Al met al hebben wij Riel als buurtvereniging weinig vertrouwen in de goede afloop.

'Wetenswaardigheden'

Voor het aanleveren van digitale post voor de buurkrant is het e-mail adres veranderd. Het nieuwe e-mail adres is voortaan: buurtkrant.de.parel@kpnplanet.nl.

De buurkrant staat ook in kleur op onze site: <http://www.riel.dse.nl/parel/nieuws/>

Het is belangrijk dat iedereen lid wordt. Veel kost de contributie niet, voor dit jaar € 25,00. Voor volgend jaar (2009) moet de contributie nog vastgesteld worden. Als je nog geen lid bent, dan kan dat door je aan te melden bij Gerard van Gastel, Rielsedijk 22a. Voor de leden vergeet niet om even de contributie via de bank over te maken.

Banknummer 1137 86 352 van de Rabobank ten name van 'Riel, de parel van de zesgehuchten'

Wilt u uw naam en adres met huisnummer even vermelden?

Handige informatie:

Spoedeisende hulp	112 Politie; Brandweer; Ziekenauto
Meld misdaad anoniem	0800-7000
Gezondheidszorg	0900 88 61 Centrale Huisartsenpost (avond / weekend) Th. Fliednerstraat 1, EHV (040) 243 66 66 Centrale Dienstapothek (avond / weekend) Th. Fliednerstraat 1, EHV
Telefonische hulpdiensten	(040) 212 55 66 SOS telefonische hulpdienst 0900 07 67 SOS telefonische hulpdienst (regionaal tarief) 0800 04 32 Kindertelefoon (040) 211 66 25 Slachtofferhulp
Meldingen en klachten	0900 88 44 Politie (voor niet spoedgevallen!) (040) 238 60 00 Gemeentelijke klachtendienst (040) 238 93 33 NRE (bij voorbeeld voor kapotte straatverlichting) (040) 243 22 22 NRE (storingsdienst weekend)

ONTVANG DE BUURTKRANT DIGITAAL!

GOED VOOR HET MILIEU EN MINDER PRINTKOSTEN!

Graag even je e-mailadres doormailen aan: buurkrant.de.parel@kpnplanet.nl.